

JAROSLAV ONDRÁČEK - SCÉNÁŘ

Pan Jaroslav Ondráček pochází Drážďan. Maminka byla Němka a otec Čech, který se živil jako dámský krejčí v Rakousku a Švýcarsku odkud musel za první světové války odejít. Usadil se v Drážďanech, kde poznal Jaroslavovu matku Selmu Überfuhrovou. V roce 1933 se vzali. Už v roce 1935 jim jeden Němec řekl: ***Jestli vám můžu poradit, tak si kupte, co můžete, protože všechno bude jinak.***

V roce 1939 se jim narodil syn Jaroslav, který byl jedináček, jeho tři sourozenci zemřeli při porodu. On vážil 5 kilo 20 a byl nejtěžší dítě v Drážďanské porodnici.

Bohužel první roky jeho života se nesly ve znamení války. ***A to pro mě, dejme tomu, pro pětiletý, šestiletý dítě, třikrát v noci nahoru a dolů do sklepa... Ještě v sedmi letech, když slyšel sirénu, tak jsem se začal klepat.***

V únoru 1945 zažil velký nálet na Drážďany. Všichni z celého domu se schovali do sklepa. ***60 lidí sedělo kolem, ale ne bomba, ale tlaková vlna jim roztrhla plíce. A my jsme tam zůstali, z těch šedesáti lidí, z celého baráku.*** Postupně se probourávali sklepy z domu do domu. Dostali se až na nábřeží k Labi a tam je našli němečtí vojáci a řekli jim, ať se schovají pod kraj mostu, tak si tam s maminkou sedli. ***Vedle ní seděl nějaký chlap a bouchla tam mina, nebo co, a ono mu to useklo hlavu, ona seděla hned vedle něho. A tam byl lazaret, vojenskej, nemocnice, a tu trefil ten nálet, ta bomba. A ti chudáci se snažili zachránit, tak se snažili přejít ten most, co tam byl, a američtí letci, tzv. hloubkaři tam nalítavali, a na ty lidi co tam šli, tak to kosili, takhle všechno....***

A navíc tam hlásil drážďanskej rozhlas, že kdo se chce zachránit, tak ať si vezme deku, namočí si jí do vany a přehodí si jí přes sebe a snaží se zachránit. Jenže tam byli fosforový bomby a všichni co se takhle vydali do ulic, tak shořeli.

Matce rok po náletech úplně zbělaly vlasy.

Po válce se Češi museli vrátit do své vlasti. Matka jako Němka nechtěla, ale otec řekl, že on jde a Jaroslav půjde s ním. Pokud chce matka zůstat v Německu, tak může. Šla s nimi. Nejprve do Langburkersdofu, poté do Dolní Poustevny, kde zůstali. První třídu musel opakovat, protože neuměl česky, ve třetí třídě už uměl tak dobře, že dětem předčítal. ***My jsme si tady jako kluci hráli a najednou přišlo německý dítě a žebrale o kousek chleba a naši kluci ho ještě zmlátili, já jsem se nemohl ho ani zastat, protože by mě zmlátili taky... No to jsou všechno důsledky války...***

V roce 1947 umírá jeho otec na rakovinu. Jaroslav zůstává s matkou sám. V Dolní Poustevně zažil poslední odjíždějící vlak odsunutých Němců, skoro všechny je znal. Dělali se domácí práce, lidé se navštěvovali, žilo zde 70 % Němců. Pamatuje i následné osídlování pohraničí. Po škole pracoval ve Stapu a Centroflu. Na vojně sloužil v Rozvadově, nabídli mu tam stále místo, protože uměl jediný německy, on to ale nevzal kvůli matce, nechtěl jí nechat samotnou. V Poustevně žije celý život a cítí se víc jako Čech, než Němec.